

Чуйні люди

Євген Дудар

Одного ранку я прийшов на роботу стомлений. Цілу ніч працював над проектом. Трішки боліла голова, трішки шуміло у вухах.

— Я зачинюся у червоному кутку, перепочину на дивані, — сказав своїй співробітниці, — бо сьогодні неодмінно треба закінчити креслення.

Не встигли стихнути пружини дивана, як у двері постукали:

— Васю, що з вами? Відчиніть! — це Ганна Петрівна, друга моя співробітниця, дуже чудова, чуйна жінка.

Мене зворушила турбота Ганни Петрівни. Я відчинив.

— Може, викликати лікаря? — перелякано дивилася вона.

Насилу переконав Ганну Петрівну, що зі мною нічого серйозного не трапилось, що мені треба тільки перепочити. Вона пішла.

Коли почали злипатися повіки, двері знову затермосили.

— Васю, відчиніть! — це третя моя співробітниця, Галина Іванівна. У неї рік тому від інфаркту вмер чоловік.

— Ви не жартуйте із своїм здоров'ям! Хто знає, що у вас таке. Ось мій чоловік отак приліг на диван і більше не встав. Негайно треба швидку допомогу.

Галині Іванівні я довів, що нема нічого страшного, але ключа вона забрала, замикатися не дозволила.

До мене вже почали з'являтися якісь сни, коли під акомпанемент квапливого цокання черевиків на шпильках пролунало:

— Боже мій! Як він зблід! Як він схуд!..

Я схопився. До дивана з виглядом заклопотаної сестри милосердя прямувала четверта моя співробітниця Люся.

Я перелякано глянув у дзеркальце на спинці дивана: невже так змінився?

— Не валяй дурня! — менторським тоном чеканила Люся.— Ось таблетки. Випий зараз же.

Не питаючи Люсі, що за таблетки, я взяв з її рук дві, проковтнув, як лелека жабу. Щоб тільки вона швидше пішла...

Крізь сон почув, як мене хтось смикає за рукав.

— Васю! Васю! Чуєш, Васю! — це п'ятий мій співробітник Степан.— Болить голова?

Моя голова ледве трималася на шиї. Я поклав її на спинку дивана:

— Йдіть ви всі під три чорти!

Степан від здивування відкрив рота. Потім насторожено посміхнувся.

— Розумію, що хвороба навіть такого врівноваженого, як ти, виведе з рівноваги,— почав він обережно.— Але заспокойся... Основне — спокій... Це в тебе, мабуть, грип. Тепер така погода... Я ось приніс... Найкращі ліки.— Степан дістав із спідньої кишені піджака пляшку, налив мені повну склянку.

Я взяв, вицідив до дна, перекинувся на диван і сказав: — йди. Швидше...

Коли в супроводі Ганни Петрівни, Галини Іванівни, Люсі, Степана і ще десятих моїх співробітників, що турбувалися щодесять хвилин про моє здоров'я, з'явився сам завідуючий, я трагічно простогнав:

— Викликайте швидку допомогу...